

opusdei.org

„Ateik Šventintojau, Visagali“

Būk eucharistinė siela! – Jei tavo mintys ir viltys sutelktos į Tabernakulį, sūnau, kokie gausūs šventumo ir apaštalavimo vaisiai! (Kalvė, 835)

vasario 5 d.

Jau jums kalbėjau apie Švenčiausiosios Trejybės meilės antplūdį. Ir kurgi dar aiškiau galėtume jį išvysti, jei ne Mišiose? Visa dieviškoji Trejybė veikia šventojoje altoriaus aukoje. Štai

kodėl mėgstu kartoti tuos buvusius pradžios, o dabar atnašų ir Komunijos maldų pabaigos žodžius: „Per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį, tavo Sūnų, mes kreipiamės į Dievą Tėvą, kuris gyvena ir viešpatauja su Tavimi Šventosios Dvasios vienybėje, vienas Dieve, dabar ir visados, ir per amžius. Amen.“

Per Mišias įprasta nuolat melstis Dievui Tėvui. Kunigas atstovauja amžinajam Kunigui, Jėzui Kristui, kuris tuo pačiu metu yra ir Auka. Šventoji Dvasia Mišiose veikia itin tikroviškai ir nenusakomai.

„Šventosios Dvasios galia, – rašo šventasis Jonas Damaskietis, – duona pavirsta Kristaus Kūnu.“

O kai kunigas meldžia dieviškojo atnašų palaiminimo, Šventosios Dvasios veikimas tampa itin aiškiai išreikštas: „Ateik Šventintojau, visagalis ir amžinasis Dieve, ir palaimink šią auką, teikiamą Tavo

šventojo vardo garbei.“ Tai didžioji auka, kuri deramai pašlovina švenčiausiąjį Dievo Vardą. Mes meldžiame, o pašventina Parakletas, kurį mums siunčia Tėvas ir Sūnus. Aktyvų Šventosios Dvasios dalyvavimą šioje aukoje taip pat atpažįstame, kai prieš pat Komuniją kalbame: „Viešpatie Jėzau Kristau, gyvojo Dievo Sūnau! Tėvo valią vykdydamas, Šventajai Dvasiai bendradarbiaujant, Tu savo mirtimi atgaivinai pasaulį.“ (Kristus eina pro šalį, 85)